

AJUDANT A VIURE

Evangelització i mobilitat humana

Durant anys ha estat un referent fonamental per a les nostres comunitats l'afirmació de l'Exhortació apostòlica *Evangelii nuntiandi* (núm. 14) que diu que anunciar Jesucrist, únic Salvador del món, constitueix la missió essencial de l'Església. Ara que tothom parla de la necessitat d'una «nova evangelització», cal insistir que el moment actual demana a l'Església intensificar aquesta acció missionera no sols en regions llunyanes sinó també en els països de tradició cristiana, on els canvis amplis i profunds de la societat actual la fan cada cop més urgent.

La gran mobilitat de la humanitat en els darrers cinquanta anys ha produït una interculturalitat insospitada que ens demana cada vegada més l'esforç de presentar la fe cristiana en els seus trets fonamentals i específics. Això és un repte i, alhora, una oportunitat providencial per a un diàleg respectuós però evangelitzador, sortint a l'encontre dels dubtes, l'escepticisme i la indiferència de molts.

També davant el fenomen migratori a casa nostra —tant el de persones provinents de països on desconeixen Jesucrist com el de nous cristians i catòlics que, en arribar, es troben amb ambients de vida cristiana esmoreïda o de fe practicada amb poca convicció personal o quasi reduïda a un fet cultural— hem de pensar en maneres de presència i testimoni que ajudin al trobament i al coneixement més profund de Jesucrist i del seu projecte de vida i salvació. I no estic parlant de mètodes i estratègies pastorals sinó de qualitat evangèlica de la nostra vida.

Les nostres comunitats i entitats d'Església, que acompanyen admirablement els germans, els nous cristians i els de casa nostra, amb la solidaritat i la caritat fraterna amb iniciatives i programes que afavoreixen el respecte de la dignitat de tota persona humana, tenen clar que el compromís social cristià no és una teoria sinó una manera directa de fer present i proper l'amor de Déu que han descobert en la persona i el missatge de Jesucrist. Fins i tot en les nostres col·laboracions a favor del bé comú amb persones que no comparteixen la nostra fe, cal que puguin ser conegudes les profundes motivacions religioses del nostre compromís social, que no és pura filantropia.

Com ha dit Benet XVI (02/12/2011), la transformació de la societat realitzada pels cristians a través dels segles és una resposta a la vinguda del Fill de Déu al món. Els deixebles de Jesús saben que cap comunitat humana pot viure en pau sense l'atenció a l'altre, sense el perdó i fins i tot l'amor als enemics. Tothom qui tingui ocasió de percebre i/o conèixer els fonaments de l'actuació social cristiana podrà trobar un estímul per a prendre en consideració la fe en Jesucrist.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† **Joan Piris**
Bisbe de Lleida

Notícies del Seminari Major Interdiocesà

Diòcesis de Lleida, Tarragona, Urgell, Girona, Tortosa, Vic i Solsona

Activitats del 1r trimestre del curs 2011-2012

Dijous 6 d'octubre, amb el rès solemne de Vespres presidit per l'arquebisbe metropolità de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, amb la presència de tots els bisbes dels sis bisbats sufraganis i les autoritats de la Facultat de Teologia de Catalunya, va ser inaugurat oficialment el curs 2011-2012 del Seminari Major Interdiocesà de Catalunya, amb seu a Barcelona. Mons. Pujol, durant l'homília de les Vespres, cità i comentà les indicacions del papa Benet XVI als seminaristes durant la Jornada Mundial de la Joventut, a la Catedral de l'Almudena de Madrid el passat 20 d'agost, així com també als seminaristes d'Alemanya el passat 24 de setembre a la capella de Sant Carles Borromeo del Seminari de Friburg, i insistí en el compromís personal d'estudi i de pregària que ha de caracteritzar el període formatiu del Seminari, amb constància i fidelitat, així com la vida comunitària fraterna que ha de sostenir en tot moment seminaristes i preveres.

El passat dia 12 d'octubre els seminaristes del SMI amb els seus formadors van pujar a Montserrat. A la tarda van celebrar l'eucaristia a la cripta de la Basílica i foren rebuts pel nou prior del monestir, pare Ignasi Fossas, que els va parlar de diversos aspectes de la vida montserratina i els va explicar la simbologia de les pintures de la sagristia major.

El Sr. Xavier Puigdollers, director general d'affers religiosos de la Generalitat de Catalunya, va visitar el Seminari Major Interdiocesà el passat dimecres 2 de novembre. El Sr. Puigdollers va participar en la pregària de vespres i va compartir el sopar amb la comunitat del Seminari. En acabar es va fer una interessant tertúlia en la qual el Sr. Puigdollers va exposar quines eren les principals ocupacions del seu càrrec, així com també els temes més importants que gestiona aquesta direcció general.

El dimarts 8 de novembre, els delegats de missions de les diòcesis de la Tarraconense presidits pel bisbe de Lleida, Mons. Joan Piris, han celebrat la seva reunió trimestral al Seminari Major Interdiocesà. Han compartit amb els seminaristes la pregària de Sexta i el dinar. En acabar han tingut una interessant tertúlia sobre les missions en l'Església.

El passat dijous 17 de novembre, el Dr. Eduard Ibàñez, director de «Justícia

i Pau» de Barcelona va presentar als seminaristes les activitats d'aquesta entitat eclesial i de manera especial va explicar els continguts del darrer document de la Pontifícia Comissió Justícia i Pau de la Cúria Romana.

Mn. Joan Obach, llicenciat en Litúrgia pel Pontifici Ateneu Sant Anselm de Roma, va presentar als seminaristes un taller sobre «la unitat de la Litúrgia de la Paraula i la Litúrgia Eucarística». Va ser el dimecres dia 23 de novembre.

El dimecres 30 de novembre, el Dr. Salvador Pié Ninot, professor de Teologia a la Pontifícia Universitat Gregoriana i a la Facultat de Teologia de Catalunya va presentar el document *Porta Fidei* del papa Benet XVI en el qual anuncia la celebració de l'Any de la Fe.

Com cada any, la comunitat del Seminari Major Interdiocesà va realitzar els exercicis espirituals durant la segona setmana d'Advent. Els va predicar D. Àngel Pérez Pueyo, operari diocesà, actual secretari de la Comissió Episcopal de Seminaris de la Conferència Episcopal Espanyola. Els exercicis es van portar a terme a la Casa d'Espiritualitat Josep Manyanet a Begues.

El passat dimecres 14 de desembre, la germana Montserrat Martorell Balagué, missionera de Crist Jesús, va donar un preciós testimoni de la seva vida a les missions, especialment a l'Índia, on ha passat quaranta anys i també a la Xina on ha treballat aquests darrers mesos.

Mn. Francesc Xavier Estopà, prevere del bisbat de Vic, ordenat el passat mes d'octubre, va venir al SMI per tal de celebrar la primera missa amb els qui fins al curs passat eren els seus companys de Seminari.

S'ha portat a terme un emocionant campionat de tennis taula (ping-pong) durant aquest primer trimestre. Els resultats han estat:

- 1r Pere Morales, seminarista d'Urgell.
- 2n Callistus N'Gowe, seminarista de Girona.
- 3r Albert Fortuny, seminarista de Tarragona.

L'entrega de premis la va presidir l'arquebisbe Jaume Pujol el dimecres 21 de desembre.

DIUMENGE III DE DURANT L'ANY

▶ Lectura de la profecia de Jonàs (Jo 3,1-5.10)

El Senyor va fer sentir a Jonàs la seva paraula i li digué: «Vés a Nínive, la gran capital, i proclama-hi el que jo et diré.» Jonàs se n'anà a Nínive, tal com el Senyor li havia manat. Nínive era una ciutat grandiosa. Per recórrer-la tota calia fer tres dies de camí. Jonàs començà a fer una jornada de camí dintre la ciutat i cridava: «D'aquí a quaranta dies, Nínive serà destruïda.» La gent de Nínive cregué en Déu: proclamaren un dejuni i, des dels més poderosos fins als més humils, es vestiren de sac negre. Déu veié que de fet es convertien i s'apartaven del mal camí, i es va desdir de fer caure sobre d'ells la desgràcia amb què els havia amenaçat.

▶ Salm responsorial (24)

R. *Feu que conegui, Senyor, les vostres rutes.*

Feu que conegui, Senyor, les vostres rutes, / que aprengui els vostres camins. / Encamineu-me en la vostra veritat, instruiu-me, / perquè vós sou el Déu que em salveu. R.

Recordeu-vos, Senyor, de la vostra pietat / i de l'amor que heu guardat des de sempre. / Compadiu-vos de mi, vós que estimeu tant. R.

El Senyor, bondados i recte, / ensenya el bon camí als pecadors. / Encamina els humils per sendes de justícia, / els ensenya el seu camí. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 7,29-31)

Vull dir, germans, que no podem deixar perdre l'oportunitat present. Des d'ara, els qui tenen muller han de viure com si no en tinguessin, els qui ploren, com si res no els fes plorar, els qui estan contents, com si res no els alegrés, els qui compren, com si no tinguessin res, i els qui treuen profit d'aquest món, com si no en traguessin cap, perquè aquest món que veiem amb els ulls passa aviat.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 1,14-20)

Després d'haver estat empresonat Joan, Jesús es presentà a Galilea predicant la Bona Nova de Déu; deia: «Ha arribat l'hora i el Regne de Déu és a prop. Convertiu-vos i creieu en la Bona Nova.»

Tot passant vora el llac de Galilea, veié Simó i el seu germà Andreu. Estaven tirant el filat a l'aigua, perquè eren pescadors. Jesús els digué: «Veniu amb mi, i us faré pescadors d'homes.» Inmediatament abandonaren les xarxes i se n'anaren amb ell.

Poc més enllà veié Jaume, fill de Zebedeu, i el seu germà Joan. Eren a la barca repassant les xarxes. Els cridà immediatament, i ells deixaren el seu pare Zebedeu amb els jornalers a la barca, i se n'anaren amb Jesús.

▶ Lectura de la profecia de Jonàs (Jo 3,1-5.10)

En aquellos días, vino la palabra del Señor sobre Jonás: «Levántate y vete a Nínive, la gran ciudad, y predícale el mensaje que te digo.» Se levantó Jonás y fue a Nínive, como mandó el Señor. Nínive era una gran ciudad, tres días hacían falta para recorrerla. Comenzó Jonás a entrar por la ciudad y caminó durante un día, proclamando: «¡Dentro de cuarenta días Nínive será destruida!» Creyeron en Dios los ninivitas; proclamaron el ayuno y se vistieron de saco, grandes y pequeños. Y vio Dios sus obras, su conversión de la mala vida; se compadeció y se arrepintió Dios de la catástrofe con que había amenazado a Nínive, y no la ejecutó.

▶ Salmo responsorial (24)

R. *Señor, enséñame tus caminos.*

Señor, enséñame tus caminos, / instrúyeme en tus sendas: / haz que camine con lealtad; / enséñame, porque tú eres mi Dios y Salvador. R.

Recuerda, Señor, que tu ternura / y tu misericordia son eternas; / acuérdate de mí con misericordia, / por tu bondad, Señor. R.

El Señor es bueno y es recto, / y enseña el camino a los pecadores; / hace caminar a los humildes con rectitud, / enseña su camino a los humildes. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Co 7,29-31)

Digo esto, hermanos: que el momento es apremiante. Queda como solución que los que tienen mujer vivan como si no la tuvieran; los que lloran, como si no lloraran; los que están alegres, como si no lo estuvieran; los que compran, como si no poseyeran; los que negocian en el mundo, como si no disfrutaran de él: porque la representación de este mundo se termina.

▶ Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 1,14-20)

Cuando arrestaron a Juan, Jesús se marchó a Galilea a proclamar el Evangelio de Dios. Decía: «Se ha cumplido el plazo, está cerca el reino de Dios: convertíos y creed en el Evangelio.»

Pasando junto al lago de Galilea, vio a Simón y a su hermano Andrés, que eran pescadores y estaban echando el copo en el lago. Jesús les dijo: «Venid conmigo y os haré pescadores de hombres.» Inmediatamente dejaron las redes y lo siguieron.

Un poco más adelante vio a Santiago, hijo de Zebedeo, y a su hermano Juan, que estaban en la barca repasando las redes. Los llamó, dejaron a su padre Zebedeo en la barca con los jornaleros y se marcharon con él.

Jesús crida Jaume i Joan, fills del Zebedeu. Pintura de Marco Basaiti (any 1515), Kunsthistorisches Museum (Viena)

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

- **Dilluns** (litúrgia hores: 3a setm.): 2Sa 5,1-7.10 / SI 88 / Mc 3,22-30
- **dimarts**: 2Sa6, 12b-15.17-19 / SI 23 / Mc 3,31-35
- **dimecres**: Ac 22, 3-16 (o bé: Ac 9,1-22) / SI 116 / Mc 16,15-18
- **dijous**: 2Tm 1,1-8 (o bé: Tt 1,1-5) / SI 95 / Mc 4,1-20
- **divendres**: 2Sa 11,1-4a.5-10a. 13-17 / SI 50 / Mc 4,26-34
- **dissabte**: 2Sa 12,1-7a.10-17 / SI 50 / Mc 4,35-41
- **diu-menge** vinent, IV de durant l'any (lit. hores 4a setm.): Dt 18,15-20 / SI 94 / 1Co 7,32-35 / Mc 1,21-28.

Jesús comença la seva activitat a Galilea, després de rebre una crida (baptisme) i de discernir el seu camí (temptacions), quan Joan Baptista ja ha estat empresonat. Jesús predica la bona notícia de part de Déu: «la sobirania de Déu és a prop, canvieu de forma de pensar i tingueu confiança». El gran tema és que Déu és a prop. La sobirania de Déu no és una sobirania qualsevol sinó que apunta a una transformació del món en la línia del regnat de Déu en l'Antic Testament. Aquesta proximitat dinàmica de Déu es farà palesa al llarg de l'evangeli de Marc, precisament mitjançant l'activitat de Jesús. Vet aquí la bona notícia que Jesús ha vingut

a proclamar. És un resum de tot el que segueix en l'evangeli segons Marc.

Però el text d'avui té una segona part que és un seguici del programa de Jesús. La crida dels primers deixebles. Dues coses volem subratllar sobre aquesta narració de Marc (diferent de la del diumenge passat). Primer, que aquí la iniciativa és clarament de Jesús. En efecte, els pescadors estan atrafegats amb les seves tasques i Jesús, inesperadament, «tot passant vora el llac», els crida. Per tant, el seguiment de Jesús és una resposta a la crida.

Si analitzem la nostra adhesió a Jesús, la nostra fe, sempre anem a raure a una iniciativa de Déu. Pe-

rò hi ha una segona observació a fer: la fórmula «van darrera d'ell» és una imatge que prendrà cos en les narracions evangèliques. «Seguir Jesús» és no solament anar darrera de Jesús sinó fer el mateix que fa Jesús.

La categoria del seguiment és una formulació de l'adhesió incondicional a Jesús. El seguiment de Jesús subratlla la generositat de la resposta. Convé recordar que la fórmula «seguir Jesús» emmarca tot l'evangeli de Marc: comença per la crida al seguiment i es clou amb una crida a seguir Jesús a Galilea (1,16-20 i 16,7). És la crida que s'adreça al lector.

COMENTARI

Programa i seguiment

JESÚS DE NATZARET, PER BENET XVI

4. Els patriarques d'un nou poble universal

El text de Marc diu: «I en va fer dotze als quals donà el nom d'apòstols, perquè estiguessin amb ell i per enviar-los a predicar» (Mc 3,14). Primer, cal fer notar l'expressió «en va fer dotze», que ens sona insòlita. Amb aquesta manera d'escriure, l'evangelista adopta la terminologia que empra l'Antic Testament quan es transmet l'encàrrec del sacerdoti, i així dóna a la missió apostòlica un sentit de ministeri sacerdotal.

I després diu el nom de cadascun d'ells, com també Déu crida pel nom els profetes d'Israel; d'aquesta manera es dóna al servei apostòlic un doble sentit sacerdotal i profètic.

«En va fer dotze»: dotze era el nombre simbòlic d'Israel, el nombre dels fills de Jacob. D'ells van sortir les dotze tribus d'Israel, de les quals, després de l'exili, pràcti-

cament no va restar més que la de Judà. Així aquesta represa del nombre dotze és un retorn als orígens d'Israel i, al mateix temps, un signe d'esperança: tot Israel es refà, les dotze tribus es tornen a aplegar.

Dotze, a més del nombre de les tribus, és una xifra còsmica que vol expressar l'amplitud de tot el nou poble de Déu.

Els dotze es posen com a patriarques d'aquest nou poble universal que es fonamenta damunt els apòstols. En la visió de la nova Jerusalem de l'Apocalipsi, el simbolisme dels dotze pren la forma d'una imatge magnífica (Ap 21,9-14) que, a partir del que ha de venir, ajuda el poble de Déu pelegrí a entendre el present i il·lumina amb l'esperit de l'esperança: en la figura dels dotze s'enllacen passat, present i esdevenidor.

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 1a part, Ed. Claret)

Seis puntos para la buena acogida

1. Al atender a alguien, intentemos sonreír. Los entendidos dicen que para fruncir el ceño son necesarios 72 músculos. Para sonreír, tan sólo 14. Una pequeña sonrisa puede romper hielos y barreras.
2. Toda acogida requiere atención interior y exterior; amabilidad, disponibilidad. Entonces ganaremos —ambos— en calidad de vida.
3. Evitemos todo distanciamiento. Seamos personas cordiales. Una buena acogida es difícil de olvidar. Se recuerda siempre.
4. Al escuchar a otro pongamos todo el interés. Así, andaremos en el camino de la perfecta acogida, como lo hacía Jesús.
5. Procuremos ser útiles, solucionando sus problemas, —si está en nuestra mano. Demos afecto y ternura a quienes sufren y esperan algo de nosotros o de la entidad que representamos.
6. Decía el P. Sertillanges: «Amar no es buscar nuestro bien, sino querer el bien del otro.»

J. M. Alimbau

SANTORAL

22. ✠ Diumenge III de durant l'any. Sant Vicenç (Vicent), diaca de Saragossa i mr. a València, nat a Osca (s. III-IV); sant Anastasi, monjo persa i mr.; sant Gaudenci, bisbe; beata Laura Vicuña, vg. salesiana.

23. Dilluns. Sant Ildefons (†667), bisbe de Toledo, venerat a Zamora; sant Francesc Gil de Frederic, prev. dominicà i mr. a Tonquín (Indo-xina, 1745), nat a Tortosa; esposalles de la Mare de Déu; sant Agatàngel, mr.; sant Climent, bisbe i mr.; santa Emenciana, vg. i mr.

24. Dimarts. Sant Francesc de Sales (Savoia 1567 - Lió 1622), bisbe de Ginebra i doctor de l'Església, patró dels periodistes i els escriptors; Mare de Déu de la Pau (Ronda); sant Felicià, bisbe i mr.

25. Dimecres. Conversió de sant Pau, apòstol, camí de Damasc (*Fets* 9,1-22); sant Bretanió, bisbe; santa Elvira, vg. i mr.

26. Dijous. Sant Timoteu, bisbe d'Efes, i sant Titus (o Tet), bisbe de Creta, deixebles i col·laboradors de Pau (segle I); santa Paula (o Pola), viuda, deixeblla de sant Jeroni; sants Robert, Alberic i Esteve, abats de Cîteaux.

27. Divendres. Santa Àngela Mèrici (1470-1540), vg., fund. ursulines (Brèscia, 1535); sant Enric d'Ossó i Cervelló (Vinebre, Ribera d'Ebre 1840 - Gilet, València 1896), prev., fund. de les Teresianes (STJ); sant Vitalià, papa (657-672); sant Emeri o Mer, abat de Banyoles; sant Julià, bisbe de Burgos.

28. Dissabte. Sant Tomàs d'Aquino (†1274), prev. dominicà i doctor de l'Església, patró dels estudiosos i els estudiants, venerat a Tolosa de Llenguadoc; sant Flavià, soldat mr.; sant Tirs, atleta mr.; sant Julià, bisbe de Conca; sant Leònides, mr.; beata Gentil Giusti, mare de família.

CULTURA DE LA COMPASIÓN

Menos competitividad y más comunidad

En un retiro que di el mes de octubre del año 2008 en lituano, para los grupos de Fe y Luz y personas que querían integrarse en El Arca, una madre dio un testimonio muy conmovedor.

Quando su hija nació con una discapacidad, ella lo vio como una maldición. Si usaba el transporte público y la gente las miraba a ella y a su hija con curiosidad y hasta con rechazo, a veces sentía que ya no quería vivir. Pero un día entró en una iglesia donde vio a un grupo de personas, algunas de ellas con discapacidades, que estaban felices, se reían y bailaban. Era una comunidad de Fe y Luz. Después se unió a Fe y Luz, y lo que antes era para ella una maldición se convirtió en una bendición.

A muchos padres les parece que la discapacidad de su hijo es una maldición. A muchas personas en nuestro mundo les parece que la vida es una maldición. ¿Qué hace falta para que una maldición se convierta en una bendición? ¿No es esta la pregunta que nos hacemos todos? ¿Cómo podemos ayudar a crear comunidades que puedan convertirse en una fuente de bendición para quienes sienten que están viviendo una maldición?

La misma crisis profunda que vive nuestra sociedad podría ser una gran oportunidad para la humanidad. Esta maldición podría convertirse en una bendición... Juntos, no a través de la competición o la lucha, sino por medio del diálogo y la búsqueda en común, encontraremos soluciones, soluciones pacíficas. Y estas soluciones implicarán menos velocidad y movilidad y más interioridad; menos consumo y más relaciones; menos tecnología y más humanidad; menos dispersión y más unidad; menos competitividad y más comunidad; menos individualismo y más compartir y vivir juntos.

Jean Vanier
(*Escritos esenciales*, Ed. Sal Terrae)

ENTREVISTA

XAVIER MORLANS

Camins per a la nova evangelització

El prevere de Barcelona i professor de Teologia Fonamental de la Facultat de Teologia de Catalunya Mn. Xavier Morlans ha estat nomenat consultor del Pontifici Consell per a la Nova Evangelització, dicasteri creat el 2010 per Benet XVI i que dirigeix l'arquebisbe Salvatore Fisichella. La Nova Evangelització serà, precisament, el tema del proper Sínode de Bisbes, que s'ha de celebrar aquest any. El 2002, Xavier Morlans va impulsar, amb un equip de laics, un catecumenat per a batejats que portava per títol *Tornar a creure*, i aquest nomenament representa per a ell «un reconeixement a tota una trajectòria pastoral molt pròpia de l'Església que camina a Catalunya, i especialment del clergat diocesà».

El seu nomenament és, sens dubte, un reconeixement a una tasca constant d'evangelització a través d'experiències diferents i molt atractives. El balanç és positiu...

La fidelitat al veure-jutjar-actuar que ja es troba a la *Gaudium et Spes* del Concili Vaticà II ens ha portat a cercar noves respostes per als nous signes dels temps com són unes generacions que ja no han sentit a parlar de forma empàtica de Jesucrist. Es tracta de convertir la dificultat en oportunitat.

Com resumiria la seva proposta per activar metodologies pastorals que condueixen a la reiniciació cristiana?

Amb quatre paraules: *testimoni* de vida i compromís —necessari però no suficient; *diàleg* que desvetlli el desig d'una vida més alta; *anunci* de Jesucrist com a proposta desbordant de Vida en abundància; i itinerari de *reiniciació* cristiana.

Quina va ser la seva aportació en la primera trobada del Pontifici Consell per a la Nova Evangelització celebrada a Roma?

Vaig proposar el reconeixement de l'eficàcia germinalment sacramental de l'anunci i el paper dels laics i laiques com a protagonistes d'aquest anunci. Esperem les aportacions del Sínode d'octubre 2012 sobre la Nova Evangelització.

Oscar Bardají i Martín

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

LITÚRGIA VIVA

Teologia i espiritualitat del temps de «durant l'any»

El temps de «durant l'any» ocupa més de la meitat del cicle anual de l'Any litúrgic. Va contemplat i celebrant «els fets i paraules» de salvació realitzats per Jesús en «l'any de gràcia del Senyor» (Lc 4,19) i en el qual segueix manifestant-se com el Déu-amb-nosaltres (Mt 1,23). L'Ordre de lectures de la Missa (OLM. Introducció a les edicions del Leccionari) ha perfeccionat i ha fet més complet els «fets» i «paraules» de Jesús en el temps de «durant l'any». Ha seleccionat i ha distribuït els textos de dues maneres: primera, la lectura contínua o semicontínua, i segona: assignant en un cicle de tres anys, un Evangeli sinòptic a cada any: Mateu any A, Marc any B i Lluc any C. El temps de «durant l'any» ens convida a integrar les situacions més corrents de la vida dels homes en el Misteri de Crist. És el que anomenen alguns la teologia del «temps quotidià». L'espiritualitat d'aquest temps és sempre el Misteri de Crist que la Paraula de Déu ens mostra en l'Eucaristia i la Litúrgia de les Hores. Al començament de cada dia recordem la nova creació inaugurada per la Resurrecció del Senyor (Laudes). Al final de la jornada (Vespres), ens unim al sacrifici vespertí i a la Llum sense foscor, Crist Ressuscitat. L'Eucaristia, al centre. En ella, cada cristià pot presentar la seva pròpia vida com a ofrena grata a Déu i culte espiritual.

Mn. Gerard Soler

Trobada de joves a Taizé

La trobada europea de joves, animada cada any per la Comunitat de Taizé, es va celebrar a Berlín del 28 de desembre de 2011 a l'1 de gener de 2012. Al voltant de 30.000 joves de tot Europa i d'altres continents s'han trobat en aquesta nova etapa del «Pelegrinatge de confiança a través de la terra». Després de les trobades a Brussel·les, Poznan i Rotterdam, la 34a edició de la trobada europea ha respost a la invitació de les esglésies catòlica i protestant i del govern de la ciutat de Berlín.

Durant cinc dies, la capital alemanya ha estat una plataforma europea de la joventut i símbol d'una Europa uni-

da. En efecte, la trobada de Berlín s'ha desenvolupat en un moment en què Europa expressa la necessitat d'un nou impuls i en el qual molts s'interroguen sobre els fonaments i els límits de la solidaritat europea. A Berlín, el germà Alois, prior de Taizé, va realitzar una crida als joves per, al mateix temps, apropar-se a les fonts de la fe i buscar com superar la dispersió i les divisions a l'Església i en les societats actuals. Dins el marc d'un projecte d'ajuda humanitària amb Corea del Nord organitzat per la Comunitat de Taizé, els joves van ser convidats a portar a Berlín material mèdic de primera necessitat i medicaments, que s'han enviat després de la trobada a diversos hospitals i dispensaris de les regions rurals del país.

El programa de la trobada es desenvolupà al voltant de les tres oracions diàries: al matí a les 150 parròquies d'acollida, i al migdia i a la tarda-nit en els grans pavellons del parc d'exposicions de Berlín. Durant la pregària vespertina de cada dia, el germà Alois va fer una meditació. Els joves, acollits en les cases de famílies de tota la regió, dedicaren els matins a la trobada amb els cristians de les parròquies i al descobriment de signes d'esperança en cada barri. A la tarda participaren en tallers sobre les fonts de la fe i sobre el seu compromís al servei dels altres. Els van ser proposats diversos temes al voltant de l'espiritualitat, sobre temes socials, política, economia o art. Per exemple, en el Reichstag (Bundestag) els joves conversaren amb membres del parlament federal d'Alemanya sobre el tema: «Per un món més just: política i responsabilitat ciutadana». Entre els tallers, també es va fer una trobada amb la comunitat jueva de Berlín i la visita a una gran mesquita.

El germà Roger, fundador de la Comunitat de Taizé, va posar en marxa fa trenta anys, el «pelegrinatge de confiança a través de la terra» per animar els joves a ser portadors de la pau, la confiança i la reconciliació allà on viuen. Ell va poder viatjar a Berlín Oriental el 1986, tres anys abans de la caiguda del mur per a una trobada que va reunir a sis mil joves d'Alemanya de l'Est.

Va ser necessari demanar a les autoritats comunistes de l'Est d'Alemanya el permís per celebrar una oració al mateix temps a la catedral catòlica i en una gran església protestant de la ciutat. Aquest permís va ser concedit a condició que no hi hagués cap participant de l'oest. Aquesta època ha acabat i Berlín és el símbol del procés d'unificació d'Alemanya i Europa.

Defunció de Mn. Ignasi Pelegrí Macarulla

Mn. Ignasi era un dels 13 fills del matrimoni Pau i Ramona. Nasqué a Lleida el dia 21 d'abril de 1928. Cursà els estudis eclesiàstics al Seminari Diocesà de Lleida, des de 1940 a 1952. Fou ordenat prevere a Barcelona, en ocasió del Congrés Eucarístic Internacional, el dia 31 de maig de 1952.

Durant la seva vida ministerial desenvolupà, entre altres, els següents càrrecs diocesans:

- Vicari de Sant Joan Baptista, de Lleida.
- Professor del Seminari.
- Rector de Perves i filials de Xerallo i les Esglésies.
- Prefecte de disciplina del Seminari Major.
- Rector del Pont de Suert i arxiprest d'aquell arxiprestat.

Posteriorment, amb autorització de la Nunciatura Apostòlica, el dia 15 de maig de 1971, es traslladà a l'arxidiòcesi de Concepció (Xile). Ha servit l'Església durant els últims 40 anys en distintes nacions llatinoamericanes.

En una breu estada de dos mesos aquí a Lleida, en ocasió de la mort del seu germà Bonaventura Pelegrí, va ser nomenat adscrit de la Unitat Pastoral del Carme, Sant Joan i Sant Pere, de Lleida.

De retorn a Amèrica, concretament a Barquisimeto (Veneçuela), continuà tenint cura d'una residència d'universitaris. Tot conversant amb un d'ells, tingué un infart i morí quasi immediatament. Eren les set del vespre (hora de Veneçuela) del 31 de desembre passat.

La missa exequial se celebrà el dia 2 de gener, a les 10 del matí (hora veneçolana), a la parròquia de la Divina Pastora, de Barquisimeto, al cementiri de la qual serà enterrat.

Aquí, a Lleida, se celebrà un funeral el dissabte dia 7 de gener, a les 11 del matí, a l'església parroquial de la Mare de Déu del Carme. Funeral que presidí el Sr. Bisbe de la diòcesi, Mons. Joan Piris.

Descansi en pau.

AGENDA

- **Del 18 al 25 de gener:**
 - Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians.
- **Diumenge 22 de gener:**
 - Dia de la Infància Missionera.
 - Sr. Bisbe: Missa major a Torregrossa, a les 10.30 h.
 - Sr. Bisbe: Confirmacions a Torrelameu, a les 12.30 h.
- **Dissabte 28 de gener:**
 - 12.30 h a la parròquia de Santa Teresina de Lleida, Missa de sant Sebastià, patró del Pont de Suert.

AYUDANDO A VIVIR

Evangelización y movilidad humana

Durante años ha sido un referente fundamental para nuestras comunidades la afirmación de la Exhortación apostólica *Evangelii nuntiandi* (n.º 14) que dice que anunciar a Jesucristo, único Salvador del mundo, constituye la misión esencial de la Iglesia.

Ahora que todo el mundo habla de la necesidad de una «nueva evangelización», hay que insistir que el momento actual pide a la Iglesia intensificar esta acción misionera no sólo en regiones lejanas sino también en los países de tradición cristiana, donde los cambios amplios y profundos de la sociedad actual la hacen cada vez más urgente.

La gran movilidad de la humanidad en los últimos cincuenta años ha producido una interculturalidad insospechada que nos pide cada vez más el esfuerzo de presentar la fe cristiana en sus rasgos fundamentales y específicos. Esto es un reto y, a la vez, una oportunidad providencial para un diálogo respetuoso pero evangelizador, saliendo al encuentro de las dudas, el escepticismo y la indiferencia de muchos.

También ante el fenómeno migratorio en nuestro entorno —tanto el de personas provenientes de países donde desconocen Jesucristo cómo el de recién llegados cristianos y católicos que, al llegar, se encuentran con ambientes de vida cristiana amortiguada o de fe practicada con poca convicción personal o casi reducida a un hecho cultural— tenemos que pensar en maneras de presencia y testimonio que ayuden al encuentro y al conocimiento más profundo de Jesucristo y de su proyecto de vida y salvación. Y no estoy hablando de métodos y estrategias pastorales sino de calidad evangélica de nuestra vida.

Nuestras comunidades y entidades de Iglesia, que acompañan admirablemente los hermanos, los recién llegados y los paisanos, con la solidaridad y la caridad fraterna con iniciativas y programas que favorecen el respeto de la dignidad de toda persona humana, tienen claro que el compromiso social cristiano no es una teoría sino una manera directa de hacer presente y cercano el amor de Dios que han descubierto en la persona y el men-

saje de Jesucristo. Incluso en nuestras colaboraciones a favor del bien común con personas que no comparten nuestra fe, hace falta que puedan ser conocidas las profundas motivaciones religiosas de nuestro compromiso social, que no es pura filantropía.

Cómo ha dicho Benedicto XVI (2 de diciembre de 2011), la transformación de la sociedad realizada por los cristianos a través de los siglos es una respuesta a la venida del Hijo de Dios al mundo. Los discípulos de Jesús saben que ninguna comunidad humana puede vivir en paz sin la atención al otro, sin el perdón e incluso el amor a los enemigos.

Todo el que tenga ocasión de percibir y/o conocer los fundamentos de la actuación social cristiana podrá encontrar un estímulo para tomar en consideración la fe en Jesucristo.

Recibid el saludo de vuestro hermano obispo,

† **Joan Piris**
Obispo de Lleida

Per publicar notícies, les podeu enviar a: mcs.bisbatlleida@gmail.com / Per publicar dades a l'agenda, les podeu enviar a: agenda.bisbatlleida@gmail.com

Per col·laborar econòmicament amb la Delegació de Mitjans de Comunicació Social del Bisbat de Lleida: Banco Sabadell-Atlàntico: 0081-0455-94-0006223737